

да праватъ никакви рѣзки на страните си (остяките, вогулите и самоѣдите \*).

Ако преминемъ отъ косата и отъ облѣлото до типътъ на лицето, то и тука ние нѣма да намѣримъ никакви извѣстия, че бѣлгарете сѣ имале общи чѣрти съ пастоящите хунни, които сѣ поражае европейците съ своето безобразие. Най-голѣмата частъ отъ сѣвременните бѣлгаре иматъ чистъ южнославянски типъ. Разбира са, че ако и да са срѣщатъ (особенно въ край-дунавската равнина) множество физиономии, които иматъ еднакавъ типъ съ тюрко-финските народи, то това са обяснява съ историческите сѣдби на бѣлгарете. Множество хуннски и угорски смѣси сѣ влѣзле въ бѣлгарскиятъ организмъ още до утвѣрдѣнието имъ презъ Дунавтъ; но и послѣ това още дълго време са е продължалъ приливътъ на тюркските елементи. Да си припомнимъ само, че послѣ истрѣбителните войни на Цимисхия и особенно на Василия II, — когато бѣлгарското господарство ослабнало и подчинило са на Византия, — множество мѣста въ

---

\*) Ето едно отъ очевидните доказателства, че повтийските скѣти не сѣ биле нито чуди, нито монголи: фигурите на тие скѣти, на различни предмѣти, добиени при распава-нията въ южна Россия, сѣ снабдени съ отлични бради. Обичайятъ да си бѣрснатъ брадите, са е распространилъ, както са види, между тѣхъ въ времената на римското господство по сѣверните брѣгове на Черно-море. Така, на-примеръ, по думите на Диона Хризостома, още въ I вѣкъ послѣ р. х. между жителите на Олвия, които сѣ биле полугръцко, полуварварско происхождение, той срѣшналъ единъ човѣкъ, който билъ остригавъ по римски, за да покаже себѣ си за приятель на римляните.